

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. L.**

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, č. j. MSK 10071/2019, ve věci
dopravního přestupku

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě dne 2. 5. 2019 navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví a ve výroku tohoto rozsudku a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 12. 2018, č.j. OSČ/87265/2018. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 20. 12. 2018 byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z vědomé nedbalosti tím, že *„dne 08. 03. 2018 v 10:29 hod. na silnici I. tř. č. 48 v km 13,6 v katastru obce Starý Jičín (mimo obec) ve směru jízdy na obec Nový Jičín, kde jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Š Octavia, RZ: X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem mimo obec na 90 km/h nejméně o 38 km/h, neboť prokazatelně nejnižší hodnota jeho rychlosti jízdy činila 128 km/h, přičemž tohoto přestupku se dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát (poprvé dne 27. 07. 2017), kdy tímto svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.“* Za uvedený přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 3 500 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že do výroku doplnil text: *„Analogicky podle § 92 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, se do doby výkonu správního trestu zákazu činnosti započítává doba vykonaného správního trestu zákazu činnosti, a to ode dne 10. 7. 2018 do dne 10. 8. 2018, uloženého na základě rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín, ze dne 7. 6. 2018, č.j. OSČ/40023/2018“.* Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce v žalobě uplatnil celkem 7 žalobních bodů, a to i) námitku podjatosti, ii) námitky vůči sankci (porušení zákazu dvojího přičítání), iii) vady výroku, iv) porušení zásady bezprostřednosti (provádění dokazování bez jeho účasti), v) námitky proti měření rychlosti, vi) neprovedení přezkoušení podle § 11a zákona o metrologii a vii) námitky proti závěru o jeho zavinění. Dále brojlil proti způsobu (ne)anonymizace soudních rozhodnutí na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 7. 2019 navrhl její zamítnutí.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 8. 3. 2018 v 10:29 hod. na 13,6 km sil. I/48, v katastru obce Starý Jičín, ve směru jízdy na obec Nový Jičín, byla hlídkou DI PČR Nový Jičín změřena rychlost projíždějícího vozidla Škoda Octavia 1Z, RZ X, která činila 132 km/h. Vozidlo bylo následně zastaveno; jeho řidičem byl žalobce. Protože z důvodu recidivy nebylo možno řešit přestupek příkazem na místě, bylo sepsáno oznámení o přestupku a věc předána správnímu orgánu k projednání. Městský úřad Nový Jičín jakožto správní orgán prvního stupně zahájil řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku žalobcem oznámením ze dne 17. 5. 2018. Žalobce byl poučen o možnosti seznámit se s podklady řízení a vyjádřit se k nim. Ve věci rozhodl správní orgán prvního stupně nejprve dne 7. 6. 2018. Jeho rozhodnutí bylo v přezkumném řízení žalovaným dne 26. 9. 2018 zrušeno z důvodu vad ve skutkové větě výroku a věc byla správnímu orgánu prvního stupně vrácena zpět. Žalobce namítal, že již vykonal zákaz řízení, že při měření rychlosti bylo postupováno v rozporu s návodem k obsluze (měření bylo provedeno v zatačce). Správní orgán prvního stupně rozhodl ve věci opětovně dne 20. 12. 2018 shora uvedeným

způsobem. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí 4. 1. 2019 blanketní odvolání, které doplnil dne 21. 1. 2019. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem.

5. Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 20 A 10/2019-42 ze dne 29. 11. 2019 napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť dospěl k závěru, že na vydání napadeného rozhodnutí se podílela osoba, proti níž byla řádně vznesena námitka podjatosti, o které nebylo zákonem předpokládaným způsobem rozhodnuto. Ostatními žalobními námitkami se soud nezabýval.
6. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 481/2019-21 ze dne 24. 4. 2020 byl uvedený rozsudek Krajského soudu zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.
7. Krajský soud přezkoumal následně napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve výše zmíněném zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. V rámci prvního žalobního bodu žalobce namítl, že v řízení vznesl námitku podjatosti proti správnímu orgánu prvního i druhého stupně, protože byl svým zmocněncem informován o tom, že mnohé správní orgány velmi pravděpodobně odměňují své zaměstnance za to, pokud vydávají rozhodnutí o uznání viny z přestupku, nebo rozhodnutí o zamítnutí odvolání a k prokázání svého tvrzení navrhoval provést dokazování, porovnáním platů a odměn oprávněných úředních osob a jejich rozhodovací praxe. V této souvislosti poukázal na to, že některé úřady již takovou praxi přiznaly. Žalobce vyslovil v žalobě nesouhlas se způsobem, jakým se žalovaný s touto námitkou vypořádal, protože ji sám posoudil. Tím podle něj došlo k porušení principu, podle kterého o námitce nemůže rozhodovat subjekt, proti kterému byla vznesena.
9. Tuto žalobní námitku plně vypořádal Nejvyšší správní soud v citovaném kasačním rozsudku, kdy uvedl: *„Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce v doplnění k odvolání odůvodnil včasné uplatnění námitky podjatosti tím, že se »dnešního rána dozvěděl od svého zmocněnce, že nejspíše i na zdejším krajském úřadu funguje praxe, kdy jsou úředníci finančně motivováni k tomu, aby vydali co nejvíce rozhodnutí o zamítnutí odvolání, přičemž tento systém má fungovat na příkaz hejtmana kraje«. Z této formulace námitky podjatosti je zřejmé, že zmocněnec žalobce, který je za žalobce oprávněn jednat a rovněž vznášet námitky podjatosti (což právě také učinil), o tvrzeném důvodu podjatosti věděl již dříve, tj. přede dnem podání doplnění odvolání, nepochybně již v době podání odvolání, neboť se odvolává na své údajné dlouhodobé poznatky o praxi stěžovatele. Rovněž bylo žalobci, jakož i jeho zmocněnci známo, že o odvolání bude rozhodovat žalovaný, který ostatně již dříve ve věci rozhodl, když zrušil předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tvrzený důvod podjatosti se nadto netýká specificky konkrétní oprávněné úřední osoby, nýbrž všech zaměstnanců žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně, pročez nebylo třeba vyčkávat na informaci o konkrétních úředních osobách, které budou mít věc na starosti. Přes výše uvedené žalobce neuplatnil námitku v odvolání k žalovanému, ale učinil tak až v doplnění odvolání ze dne 21.*

1. 2019. *Námítka podjatosti tedy byla v posuzovaném případě uplatněna opožděně a žalovaný nepochybil, pokud ji vypořádal až v rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017-37). (...) Nejvyšší správní soud k výše uvedenému dodává, že ačkoli stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se v posuzovaném případě nejedná o námitku podjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, současně však namítanou podjatost vypořádal konstatováním, že »[o]právněné úřední osobě rozhodující v této věci není znám žádný obdobný pokyn a ve věci rozhoduje dle svého svědomí tak, aby vzešlo rozhodnutí správné a zákonné«, přičemž takové odůvodnění je v souladu s výše citovanou judikaturou zdejšího soudu (rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152).“ Žalobní bod týkající se vypořádání námítky podjatosti proto důvodný není.*

10. V druhém žalobním bodu žalobce namítl nesprávnosti při uložení sankce, zejména porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Podle ustálené judikatury platí, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze o sankci (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34, publ. pod č. 1728 Sb. r. NSS) Žalobce uvedl, že jako přitěžující okolnost byla vyhodnocena skutečnost, že žalobce se stejného přestupku dopustil během 12 měsíců už podruhé. Tato zvláštní recidiva je ovšem znakem skutkové podstaty. Žalovaný uvedenou námitku, kterou žalobce uplatnil již v odvolacím řízení, řešil v napadeném rozhodnutí (str. 9), kde uvedl, že „...sice recidiva je součástí skutku, a však není součástí skutkové podstaty přestupku, a speciálně se projevuje navíc pouze povinností uložit též zákaz činnosti...“ Jakkoli je uvedená část věty poměrně kusá, jasně z ní plyne, že zákonem stanovená recidiva se vztahuje k povinnosti správního orgánu uložit vedle peněžitého trestu též trest zákazu činnosti, avšak na rozpětí samotného peněžitého trestu vliv nemá, proto je možno k této recidivě přihlídnout při úvaze o volbě výše peněžitého trestu v rámci zákonného rozpětí trestní sazby. Jak uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě, ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu nestanoví jiné rozmezí pokut pro případ, že byl přestupek spáchán poprvé, nebo poněkoličaté během určité doby. Teprve § 125 odst. 6 písm. c) téhož zákona stanoví, že tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bod 3 v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti na dobu od jednoho měsíce do šesti měsíců. Zákaz dvojího přičítání se tak ve vztahu k výši peněžité pokuty neuplatní. S tímto se krajský soud plně ztotožňuje. Soud neshledává důvodnými ani ostatní námitky stran odůvodnění sankce, vznesené žalobcem. Žalobce mohl jak účastník řízení uvádět skutečnosti, představující polehčující okolnosti, avšak neučinil tak. Správní orgány jim známé skutečnosti řádně vyhodnotily a v odůvodnění rozhodnutí uvedly, včetně toho, co je přitěžující a co polehčující okolností. Soud nepovažuje za relevantní pro úvahu o sankci délku řízení, kdy věc byla pravomocně správními orgány rozhodnuta ve lhůtě necelého roku od spáchání přestupku. Jedná se o lhůtu běžnou; navíc samotné přestupkové řízení v relativně nevýznamné věci není srovnatelné s několikaletým kárným řízením ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 11 Kse 21/2009, jíž se žalobce v žalobě dovolával.

11. Žalobce dále namítal dvě vady výroku. Předně uvedl, že žalovaný sice prvostupňové rozhodnutí změnil v tom smyslu, že do výroku zakomponoval konstatování započtení již vykonaného zákazu činnosti, odkázal však na nesprávné ustanovení zákona. Žalovaný odkázal analogicky na § 92 odst. 2 trestního zákoníku, ač měl rozhodnout podle

§ 93 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), ve spojení s § 47 odst. 3 téhož zákona. Názor žalovaného, že tohoto ustanovení se nepoužije, protože zákaz činnosti byl vykonán na základě rozhodnutí, které není „úředním opatřením“, neobstojí, protože pojem „úřední opatření“ v sobě dle názoru žalobce zahrnuje i rozhodnutí. Soud tomuto názoru žalobce nepřisvědčuje. Žalobce nikterak nezdůvodňuje svůj názor, proč by měl pojem „opatření“ zahrnovat v sobě i pojem „rozhodnutí“, ač z obvyklého sémantického významu obou slov neplyne, že druhé nepředstavuje podmnožinu prvního. Zcela náležitě argumentuje žalovaný, že oním „úředním opatřením učiněným v souvislosti s projednávaným přestupkem“ dle § 93 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 47 odst. 3 přestupkového zákona je v oblasti deliktů na úseku provozu na pozemních komunikacích faktický úkon policisty, jenž zabrání řídit motorové vozidlo. Nadto soud podotýká, že i kdyby interpretace žalobce byla správná, nepředstavoval by odkaz na formálně jiné, ač z hlediska výsledku shodné ustanovení takové porušení právních předpisů, které by mohlo mít vliv na veřejná subjektivní práva žalobcova.

12. Další vada výroku dle žalobce spočívá v tom, že je neurčitý, neboť z něj není zřejmé, jaká forma zákazu byla žalobci uložena – není z něj zřejmé, zda se zákaz řízení vztahuje pouze na motorová vozidla, k jejichž řízení je potřebné řidičské oprávnění, a zda se vztahuje pouze na pozemní komunikace. Měl-li by žalobce vycházet z toho, že zákaz je plošný a absolutní, nemohl by řídit ani motorovou sekačku mimo pozemní komunikaci. K uvedenému žalobnímu bodu soud poznamenává, že je mu z úřední činnosti známo, že se jedná o určitou „standardizovanou“ námitku, opakovaně zástupcem žalobce užívanou bez zřetele k tomu, že byla správními soudy opakovaně odvržena jako absurdní. Při posouzení určitosti výroku o zákazu řízení motorových vozidel je třeba vycházet z toho, že zákon o silničním provozu zásadně určuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Povinnost žalobce dodržet zákaz řídit motorová vozidla uložená výrokem prvostupňového rozhodnutí proto ze samé podstaty věci nemůže přesáhnout rámec provozu na pozemních komunikacích (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 424/2017-39 ze dne 11. 7. 2018 či rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 60 A 1/2018-37 ze dne 15. 7. 2019).
13. Žalobce dále namítal porušení zásady bezprostřednosti, neboť správní orgány prováděly dokazování, aniž by žalobci umožnily se jej zúčastnit. Žalobce podotkl, že mu je známa judikatura správních soudů, že dokazování v přítomnosti účastníka není třeba provádět, dokazuje-li se pouze listinami. V projednávaném případě však kromě listin bylo dokazováno i tzv. „pomůckou“, vyhotovenou výrobcem rychloměru. Správní orgány ani řádně nezdůvodnily závěry, k nimž za použití této „pomůcky“ dospěly. Žalovaný k tomu uvedl, že dokazování bylo prováděno listinami, o provedení dokazování dne 7. 6. 2018 byl žalobce vyrozuměn a možnosti být účasten u jednání nevyužil. Žalovaný odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudcích č. j. 3 As 14/2016-46 a č. j. 2 As 33/2016-53. Vyjádření žalovaného soud přisvědčuje. Dle § 80 odst. 2 věty třetí přestupkového zákona správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. V projednávané věci je zřejmé, že čtení listin či užití pomůcky (spočívající v pouhém přiložení kontrolní šablony) není svou povahou dokazování, které by bylo nezbytné provádět u jednání, a to proto, že je kdykoli opakovatelné bez újmy na

kvalitě tohoto dokazování. Soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015-46 ze dne 22. 10. 2015, uzavírající, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

14. Žalobce dále namítal, že použití „pomůcky“ je nezpůsobilé k vyvrácení námitek žalobce proti měření rychlosti, předložil „odbornou kritiku“ užití této pomůcky a navrhl dokazování znaleckým posudkem. I tato námitka patří k „evergreenům“ právního zástupce žalobce, a byla již nesčetněkrát správními soudy vypořádána. Poukázat je možné kupříkladu na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 36/2019-33, č. j. 6 As 182/2019-38, č. j. 3 As 93/2015-41 či rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 33 A 16/2017-38). Postup správních orgánů v nynější věci, a rovněž odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, je s touto rozhodovací praxí zcela v souladu. Správní soudy totiž v citovaných rozhodnutích vyložily, že dodržení předepsaného úhlu lze jednoduše ověřit právě průmětem kontrolní šablony (technické pomůcky výrobce rychloměru) do snímku měřeného vozidla, neboť tato šablona potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku. Naopak geometrické analýzy a matematické výpočty, které by měly rozporovat zachování předepsaného úhlu odklonu osy záznamového zařízení a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, předkládané stěžovateli zastoupenými Mgr. J. T. a Mgr. V. V. (který zastupuje rovněž stěžovatele v nyní posuzované věci), přitom byly Nejvyšším správním soudem opakovaně shledány nepřesnými a nevěrohodnými (viz odst. 33 a 34 rozsudku č. j. 6 As 182/2019-38, a odst. 26 a 27 rozsudku č. j. 10 As 36/2019-33).
15. Žalobce dále namítal, že mu žalovaný neumožnil dosáhnout přezkoušení rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný měl jeho žádost o přezkoušení postoupit uživateli rychloměru, tedy policii. K tomu žalovaný uvedl, že podle citovaného ustanovení zákona měl žadatel požádat o přezkoušení uživatele měřidla, čili Policii ČR. Takováto žádost není žádostí podle správního řádu, a pokud žalobce v žalobě tvrdí, že ji omylem učinil u správního orgánu, neměl správní orgán povinnost ji dále postupovat Policii ČR. Se stanoviskem žalovaného se soud naprosto ztotožňuje a podotýká, že zástupce žalobce, jenž se profesně věnuje zastupování přestupců v dopravě ve velkém rozsahu, nepochybně ví, kde je třeba žádost o přezkoušení podat, a proto je tento žalobní bod zjevně účelový.
16. Nakonec žalobce namítl nesprávné právní posouzení jeho zavinění. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce věděl, že překračuje rychlostní limit o více jak 30 km/hod., a je tedy nesprávný závěr o jeho vědomé nedbalosti. Soud předně poukazuje na bod 10 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 -37, v němž vyslovil, že „podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem

k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.]. To sice neznámá, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce.“ V projednávané věci pak žalovaný v napadeném rozhodnutí v sekci IV, odst. 12 zcela jasně a přezkoumatelně vyložil, z čeho dovedl vědomou nedbalost žalobcovu, na což soud plně odkazuje.

17. Pokud se týče nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce s rozsahem anonymizace osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, odkazuje krajský soud na mnohá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde bylo na námitky právního zástupce žalobce a právních zástupců poskytujících právní služby ve stejném oboru obdobným způsobem zodpovězeno – např. viz usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46 či ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38.
18. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná. To **neplatí**, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Kasační stížnost je možno podat ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 21. prosince 2020

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce